

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Mfv.III.10.511/2013/11.szám

A Kúria a dr. Hársfai Katalin pártfogó ügyvéd által képviselt felperesnek a jogtanácsos által képviselt Nyugdíjfolyósító Igazgatóság alperes ellen társadalombiztosítási határozat bírósági felülvizsgálata iránt a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságon 33.M.4552/2012. szám alatt indított és a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2013. március 8-án kelt 33.M.4552/2012/3. számú ítéletével befejezett perében a jogerős ítélet ellen a felperes részéről előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Kúria a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 33.M.4552/2012/3. számú ítéletét hatályában fenntartja.

A pervesztes felperest képviselő pártfogó ügyvéd díját és a felülvizsgálati eljárás illetékét a magyar állam viseli.

I n d o k o l á s

A Nyugdíjbiztosítási és Informatikai Igazgatóság a 2012. február 27-én kelt határozatával a felperes öregségi nyugdíj iránti kérelmét elutasította, egyben a 2011. június 9-én kelt, a felperes részére 2011. február 11-től nyugdíjelőleget megállapító határozatát visszavonta. A határozat tényállása szerint a felperes 2011. április 19-én kelt nyilatkozatában büntetőjogi felelőssége tudatában kijelentette, hogy 2011. február 11. napján/napjától nem áll biztosítással járó jogviszonyban sem belföldön, sem külföldön, amely nyilatkozat alapján az igazgatóság nyugdíjelőleget állapított meg. A Németországban 2011. április 20-án előterjesztett nyugdíjigénye alapján 2012. január 14-én beérkezett, németországi

biztosítótól származó adatok szerint a felperes Németországban munkanélküli ellátásban részesül, ezért a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. törvény (Tny.) 18. § (1)-(2) és (4) bekezdései alapján nem jogosult az öregségi nyugdíjellátásra.

A másodfokú társadalombiztosítási szerv az elsőfokú határozatot az indokolás módosításával helybenhagyta. A határozat indokolása szerint az elsőfokú szerv helyesen állapította meg a tényállást, azonban téves jogszabályi rendelkezés alkalmazásával utasította el a kérelmet arra hivatkozással, hogy a felperes a folyósítás kért kezdő napján biztosítási kötelezettséggel járó jogviszonyban állt. A felperes az ellátásra azért nem jogosult, mert a Tny. 69. §-a a munkanélküliség esetére járó ellátás folyósítása mellett, annak megszűnéséig kizárja nyugellátás megállapítását. A magyar nyugellátás megállapításának ezen feltétele egyaránt vonatkozik a Magyarországon és a Németországban folyósított munkanélküliség esetére járó ellátásokra, ezért az elsőfokú határozat helybenhagyása indokolt.

A munkaügyi bíróság megállapította, hogy a társadalombiztosítási szervek jogszabálysértés nélkül hozták meg határozataikat, a Németországban munkanélküli ellátásban részesülő felperes nyugellátásra a Tny. 69. §-a alapján nem jogosult.

A jogerős ítélet ellen a felperes élt felülvizsgálati kérelemmel, amelyben annak „megváltoztatását” és a keresetének helyt adó döntés meghozatalát kérte. Előadta, hogy Németországban munkanélküliségére és szociális helyzetére tekintettel 2011. január 1. óta „Arbeitslosengeld II.” elnevezésű járadékban részesül, amelyből járulékbefizetés nem történik, így az a biztosítási időt sem növeli meg. A jogerős ítélet azért jogszabálysértő, mert a bíróság a tényállást nem tárta fel kellő mértékben, nem tisztázta a magyar munkanélküli „segély” és az Arbeitslosengeld II. tartalmi jelentéseinek azonosságát, illetve különbözőségét. A bíróságnak vizsgálnia kellett volna, hogy a Németországban folyósított ellátás tartalmilag megfelel-e magyar törvényben megjelölt munkanélküli ellátásnak. Az előbbi ellátás - a felperes érvelése szerint - célját és felhasználását tekintve sem azonos az utóbbival, mivel az a Németországban lakó munkanélküli személyek szociális ellátását (lakásfenntartás, stb.) hivatott szolgálni és azzal biztosítási időt sem lehet szerezni. Az öregségi nyugdíjra való jogosultságát a szociális biztonsági rendszerek koordinálásáról szóló 883/2004/EK rendeletből (Rendelet) és a Rendelet végrehajtására vonatkozó eljárás megállapításáról szóló 987/2009/EK rendeletből (Vhr.) kiindulva kell megállapítani, ezért, tekintve, hogy a németországi ellátása nem azonos a Tny. 69. §-ában említett munkanélküli ellátással, jogosult az öregségi nyugdíjra.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában való fenntartását kérte. Kiemelte, hogy a felperes az eljárás során maga sem vitatta, hogy 2002 óta munkanélküli és a német szerv által megnevezett ellátást folyamatosan kapja, csupán az ellátás jellege képezte a per tárgyát, amely kérdésben a bíróság a Tny. 69. §-a helyes értelmezésével, a tényállás feltárási kötelezettségének is eleget téve foglalt állást.

A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A felülvizsgálati kérelem nem megalapozott.

A felperes a bíróság tényállás feltárási kötelezettsége elmulasztását amiatt állította, mert a perben nem került tisztázásra a magyar jogszabályok által biztosított és a felperesnek a német jogszabály szerint folyósított munkanélküli ellátások különbözősége. A felperes a perben és a felülvizsgálati kérelmében sem jelölt meg olyan jogszabályt, amely a saját jogú nyugellátás folyósíthatósága szempontjából a munkanélkülieknek nyújtott ellátások között az általa megjelölt szempontok szerint különbséget rendel tenni, és erre vonatkozóan bizonyítást sem indítványozott. A perben vitás kérdés eldöntése szempontjából a bíróság a döntéshozatalhoz szükséges tényeket, nevezetesen, hogy a felperes részesült-e munkanélküliség esetére járó ellátásban az öregségi nyugellátás igénylésekor, illetve megállapításakor, tisztázta. A felperes által felvetett kérdés, a Németországban igénybe vett ellátás jellege, a magyar jogszabályok szerinti munkanélküli ellátással való egyezősége valójában jogkérdés megválaszolását igényelte, amelyet a munkaügyi bíróság a Tny. 69. § (2) bekezdése helyes értelmezésével válaszolt meg.

A Tny. 69. § (2) bekezdése szerint, ha a saját jogú nyugellátást igénylő részére munkanélküliség esetére járó ellátást folyósítanak, a saját jogú nyugellátást legkorábban a munkanélküliség esetére járó ellátás folyósításának megszűnését követő naptól lehet megállapítani.

A Tny. fenti rendelkezése valamennyi munkanélküliség esetére járó ellátás folyósításának megszűnése esetén teszi csak lehetővé a saját jogú nyugellátás megállapítását. Ez azt jelenti, hogy a saját jogú nyugellátás mindaddig nem állapítható meg, amíg az igénylő bármely olyan ellátásban részesül, amelyre való jogosultságának a munkanélküliség a feltételét képezte. Tekintettel arra, hogy a felperes a felülvizsgálati érvelését a Rendelet, a Vhr. konkrét rendelkezésével, illetve más jogszabályokkal sem támasztotta alá, a Kúria megállapította, hogy a jogerős ítélet a felülvizsgálni kért körben nem jogszabálysértő, ezért azt - a Pp. 275. § (3) bekezdése alkalmazásával - hatályában fenntartotta.

Az alperes a felülvizsgálati eljárásban felmerült költsége megtérítését nem kérte, ezért a Kúria e tárgyban a Pp. 78. § (2) bekezdése alapján mellőzte a határozathozatalt.

A Kúria a pervesztes felperest képviselő pártfogó ügyvéd díjáról a 2003. évi LXXX. törvény 11/A. §-a, a felülvizsgálati eljárás illetékéről a Tny. 81. §-a alapján határozott.

Budapest, 2014. július 2.

Dr. Zanathy János s.k. a tanács elnöke, Dr. Magyarfalvi Katalin s.k. előadó bíró, Dr. Farkas Katalin s.k. bíró

A kiadmány hitelélül:

kúriai tisztviselő